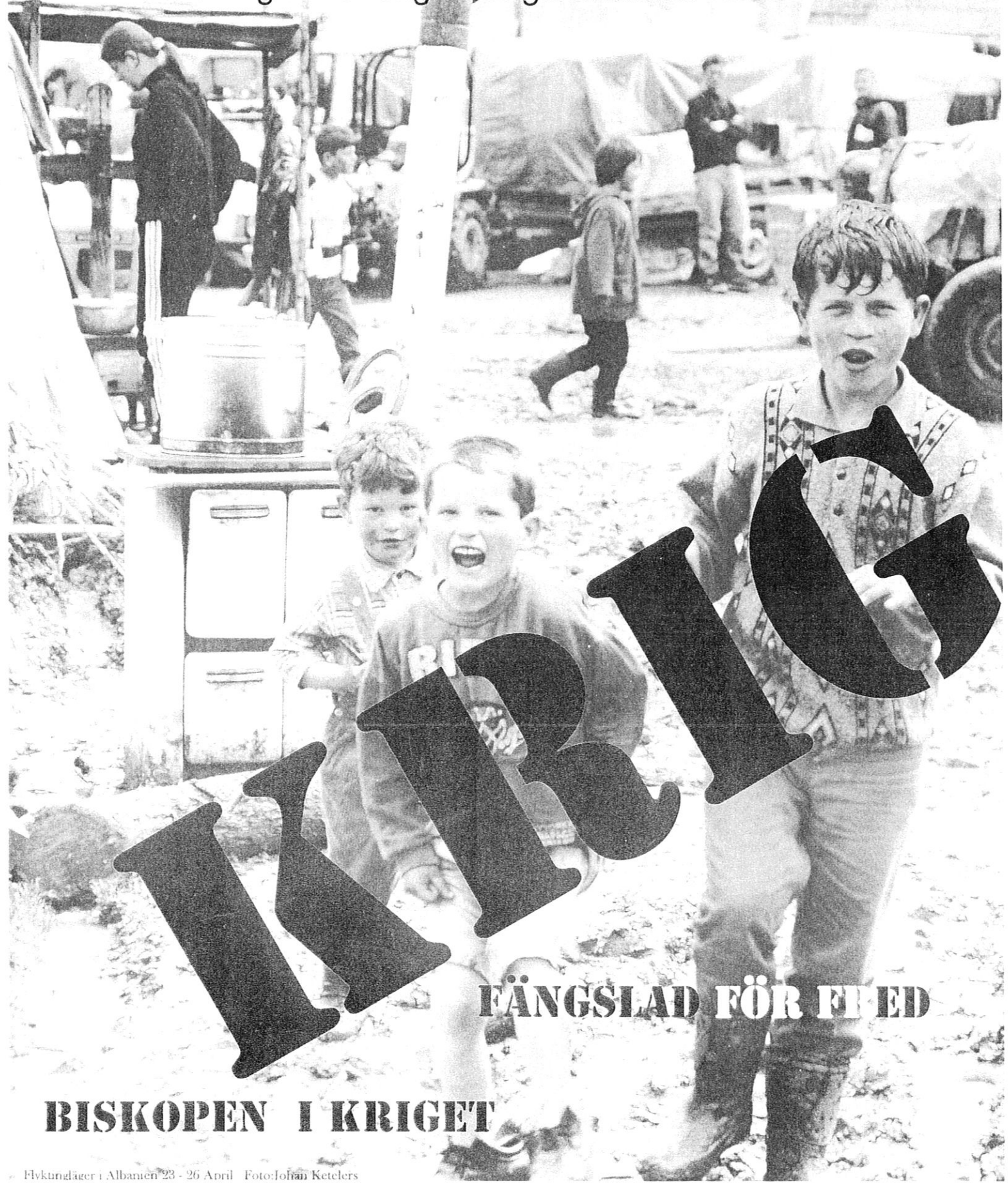

Maxpris: 15 kr
Juni 1999

SUCK

Tidning för Sveriges Unga Katoliker

KRIG

FÄNGSLAD FÖR FRED

BISKOPEN I KRIGET

SUCK

Tidning för Sveriges
Unga Katoliker

LA RÉDACTION

Björn Östborn, Rédacteur
bjornostborn@hotmail.com

Gabriel Werner, Réd. de nuit
diphterie@hotmail.com

Benjamin Belding,
Responsable Impagination
benjamin@suk.se

Traiteurs des textes:

Pär Parbring, journaliste
Karin Obermüller, journaliste
Magdalena Obermüller,
journaliste

Adress:

SUCK
Box 4007
102 61 STOCKHOLM
Tel: 08 - 641 78 15
bankgiro: SUK 35 5 17-1
Märk talongen "Pren SUK"
E-post: *sucken@suk.se*

Ansvarig utgivare:

Hans Obermüller

SUCK är en tidning AV unga katoliker FÖR unga katoliker. Den skall inte uppfattas som den Katolska Kyrkans talrör i de frågor som berörs. Publicerat material behöver inte representera redaktionen eller styrelsens åsikter.

SUCK görs idéellt och är gratis för SUK-medlemmar. Övriga kan prenumerera för 40.- om året (4 nr), inklusive allt.

Maxpris för lösnummer: 15.-
Insändare tages glatt emot, gärna reaktioner på artiklar, men i princip vad som helst är välkommet. Hjälp gärna till med reportage i samband med läger & dylikt. Kontakta redaktionen för mer info.

Omslagsbild: Johan Ketelers

ISSN 0346-1998

Utgivningsdatum: 1999-02

Innehåll

Påvens budskap 4

Paraguay utbyte 5

Aktiviteter 6

Youth 2000 7

Latinos 8

Årsmötet 9

Debatt 10

Favorithelgon 11

Annika spalde 12

Hubertus i kriget 14

Norrländ 15

Svensk vapenexport 16

Följ Kristna Freds 19

TEST 20

-Har du en kallelse?

Frågelådan 23

Jesus sa: "Tro inte att jag har kommit för att sända frid på jorden! Jag har inte kommit för att sända frid utan svärd. Jag kommer för att välla söndring..." Matt 10:34

Visst låter det skrämmande. Han som dog för oss av kärlek vill inte ge oss frid!

Men om vi önskar oss frid och fred. Varför vill då inte Gud ge oss det?

Jag tror att vi ofta inte söker frid utan lugn och bekvämlighet. Vår tro ska ge oss mysiga och vackra upplevelser, en trygg gemenskap och något att trösta sig med när allt inte går som det ska här i livet.

Jesus kallade oss: "Och den som inte tar sitt kors på sig och följer efter mig, han är inte värd att tillhöra mig." Matt 10:38. Visst är det obehagligt att inse vad vi är kallade till! De som inte känner det obehaget är antingen nära målet att bli ett helgon eller har helt enkelt inte förstått innebörden av kallelsen. Vi vill nämligen inte förändra oss. Vi vill hålla fast vid det som är tryggt och bekvämt. Vi är rädda. Vi vågar inte ta steget efter lyckan. Att ta det steget skulle betyda att vi bryter med så mycket. Men vi

Foto: Gabriel

är kallade till en strid mot allt det som invagar oss i en falsk föreställning om vad lyckan är. Den striden pågår redan. Vi har redan blivit överfallna. Redan när vi föds börjar denna strid. Man kanske aldrig tänker på det men ständigt attackeras vi med falska budskap om hur vi ska vara och vad vi ska göra för att bli lyckliga. Vi ska vara rika, snygga, och oberoende. Vi ska ha beundrare, upplevelser och stil. Samtidigt vet vi att vi inte är lyckligare i längden hur vackra eller rika vi än blir och

oberoende blir vi först när vi befriat oss ifrån tanken att ständigt upprätthålla vår "oberoende" och "världsvana" attityd och helt strunta i vad omgivningen anser. Helt fria blir vi först när vi förklarat krig mot allt som lurar oss till rädsla, till att hålla fast vid det vi egentligen vet inte leder till verklig lycka. Det kommer att bli en lång och utdragen strid. Men vi har ett vapen som hjälper oss att segra över allt. Detta vapen är att ständigt överlämna sig till Gud som vet och vill vår lycka. Första steget mot att överlämna sig är att inse att man egentligen inte vill ändra på sitt liv.

Björn Östborn

SUCK No2 1999

Gör en världsvid nedrustning!

Nedrustningen blir inte verklighet om inte alla tar del i nationernas fredssträvan och om de inte vill engagera alla sina krafter för att gemensamt minska spänningar och krigshot. Freden kräver - och det är en del av dess natur - en fördjupning av de etiska värden som förenar folken och staterna. För att freden skall bli en verklighet är det viktigt att mänskligheten vädjar till sina djupaste, mest universella andliga resurser.

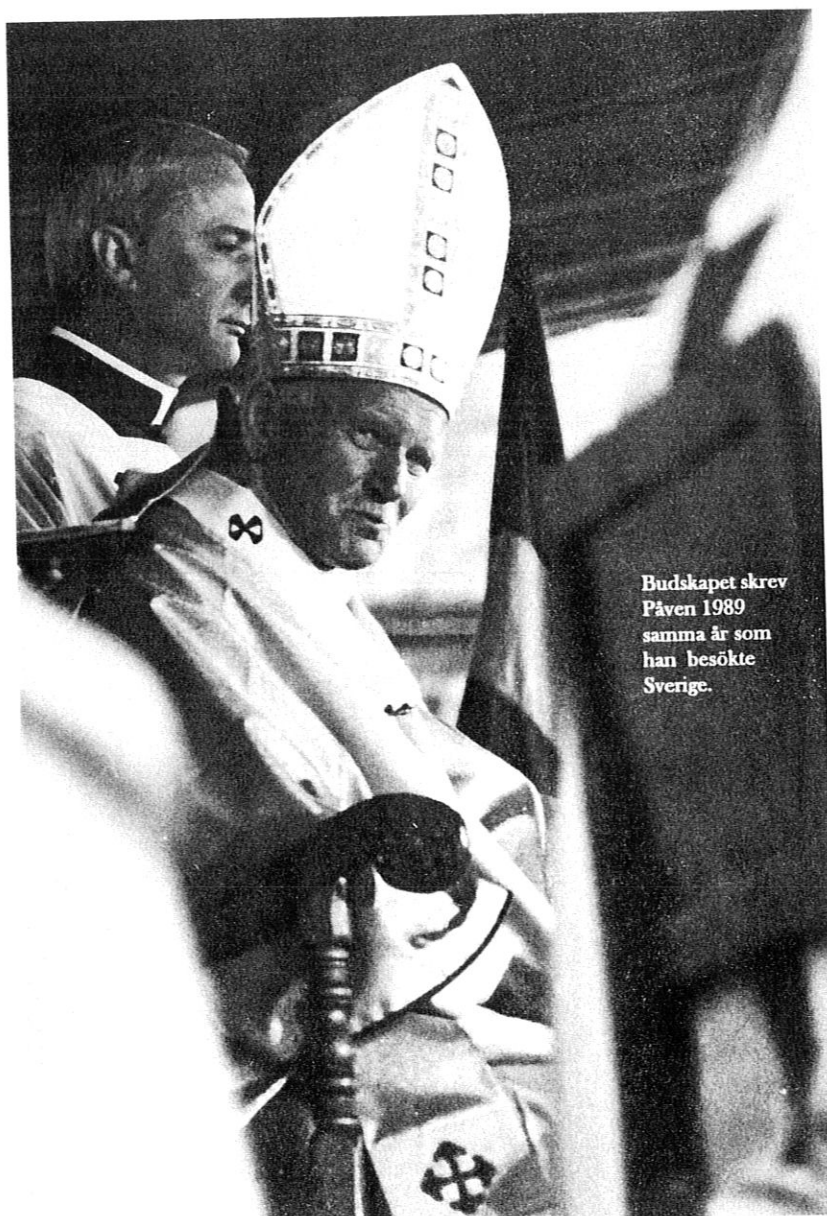
Det är naturligt att ett ämne som är så nära förbundet med freden som nedrustningen under alla tider dragit Heliga Stolens uppmärksamhet till sig. De moraliska principer som kyrkan finner i Evangeliet och som har sina rötter i alla människors samvete gäller, enligt henne, för alla mänskliga samhällen och under alla omständigheter.

Nedrustningen är inte ett mål i sig. Målet är freden, men en betydelsefull ingrediens i freden är säkerheten. Utvecklingen av de internationella relationerna visar idag att nedrustningen utgör ett väsentligt villkor för säkerheten, eftersom den banar väg för de övriga ingredienserna i säkerheten och freden, genom samverkan. I själva verket borde det inte ha undgått någon att den form av säkerhet som vår planet vilar på sedan flera decennier - som utgörs av terrorbalans genom avskräckande kärnvapen - är en ytterligt riskfylld säkerhet. Denna medverkan bör driva staterna till att med hast träda in i en ny fas vad gäller inbördes relationer, just en sådan som ni verkar för när ni slutgiltigen vill eliminera perspektivet av ett kärnvapenkrig och varje väpnad konflikt.

Såsom ett första steg mot ökad säkerhet borde det vara möjligt att komma överens om hur man på ett jämbördigt sätt och under god kontroll skall kunna minska mängden av massförstörelsevapen och stabilisera försvarskapaciteten i de olika länderna på en så låg nivå som möjligt.

En plan för global nedrustning bör antas utan restriktioner med den viljan att åtminstone gå från en farlig situation med ett överflöd av offensiva vapen till den så låga rustningsnivå som möjligt som är förenlig med en allmänna säkerheten. Det första beslutet som tränger sig på är helt klart att upphöra med kapprustningen. Detta krav berör såväl vapenproducenterna som köparna. Det är givet att så länge som de olika

länderna är tvungna att förse sig med ett försvar för att avskräcka eller fördriva en eventuell angripare, måste de även med nödvändighet modernisera och förnya det. Men ovanför den tröskeln bör man bestämt undvika att öka eller förfina vapensystemen. Det handlar snarare om att på ett jämbördigt sätt alltmer reducera eller eliminera de existerande vapen.

Budskapet skrev
Påven 1989
samma år som
han besökte
Sverige.

Foto: Sandra Andrsson

Ingen tvekar för övrigt längre om att nedrustning måste åtföljas av intensifierade utvecklingsansträngningar... En effektiv nedrustning kan skapa ett gynnsamt klimat för att överföra resurser och teknologi till utvecklingsländerna. Att överföra kapital och kunskap som skapar arbetsmöjligheter och förbättrar levnadsvillkoren för människor bidrar på mer effektivt sätt till säkerheten än att sälja vapen.

Nedrustningen för utveckling är en etisk valfråga och en fråga om politisk vilja. Jag önskar livligt att det internationella samfundet

skall göra det valet, ty nedrustning för utveckling reducerar skillnaden mellan nord och syd och mildrar samtidigt en av orsakerna till den globala obalansen som allra mest hotar freden.

Fredens sak kräver alltså idag först och främst inte ett ökat strategiskt eller tekniskt kunnande utan en växande medvetenhet och allt starkare moralisk kraft. De mest högtstående religiösa och filosofiska traditioner som era länder står i har tillräckligt med andliga resurser för att ge impulser och mod till alla dem som inte tröttnar på att bygga och

rekonstruera den fredliga samlevnaden mellan stater. Den "nya filosofin för internationella relationer" som jag hänvisade till är inte detsamma som utopi. Den är inspirerad av solidaritetens och hoppets realism.

Må Gud välsigna ert arbete för att säkra freden i världen!

Påven Johannes Paulus II

Ungdomsutbyte Sverige-Paraguay.

Två veckor på landet med förhoppningar om el och vatten.

Vi är sex stycken ungdomar som nu i sommar ska åka till Paraguay. Förutom de två veckorna på landet, i olika familjer, ska vi ägna två veckor åt att åka omkring i Paraguay och besöka skolor, sjukhus, ett ungdomsfängelse m.m. Vintern -99 ska sedan sex Paraguayner komma hit till Sverige.

Jag ser fram emot resan, men som vanligt är det en del man oroar sig för också. För mig är det framförallt språket. Jag började läsa spanska i februari i år och ju närmare resan kommer, desto mer inser jag hur lite jag kan. En hjälp då är alla som säger "det ordnar sig alltid". Jag kan bara hålla med. Gud ser till att allt ordnar sig på något sätt. Därför behöver jag inte oroa mig. Jag pluggar så mycket spanska som möjligt och kan se fram mot en spännande och annorlunda månad.

Anna Malachowska

DET VÄRLDSVIDA BISTÄNDSNÄTVERKET

De sex ungdomar som är enga-gerade i utbytet med Paraguay är mycket förväntansfulla inför resan. Anna till höger i bild berättar hur hon upplever det.

HJÄLP KOSOVO

Som vi alla vet så pågår det ett blodigt krig i Europa, liknande det världskrig vi såg för bara ett drygt halvsekel sedan.

Återigen pågår en etnisk rensning. Kosovo-Albaner fördrivs ur sitt hemland till grannländerna, Makedonien och Albanien. Miljoner människor är drabbade av denna katastrof.

För att kunna ge flyktingar en drägligare tillvaro, ja för att de ska kunna överleva, är det direkt nödvändigt att det finns hjälp på plats. **DITT BIDRAG ÄR VIKTIGT!** Oavsett hur litet det är. Caritas Sverige tar emot bidrag på Postgiro 90 04 90-4 Märk talongen med "Kosovo". Varför inte engagera din lokalförening till en insamling? Ta initiativet! Ni kan ta hjälp av er lokala Caritasgrupp.

Om du vill hjälpa till att ta emot de flyktingar som flyr hit till Sverige kontakta George Joseph på Caritas. Tel: 08 55602015.

SUCK No 2 1999

Björn Nyström, kamrér

Kansliet informerar

För adress & telefonnummer, se sidan 2

Åsa Hultén, kontorist

Detta händer på riksnivå under sommaren och hösten 1999 inom SUK:

12-18 juli: Äntligen! Det mångkulturella sommarlägret "En sommarvecka med Gud inför år 2000". Lägret alla väntat på. Vi drabbar samman på Dalagården i Svärdsjö.

3-6 augusti: Sommarkurs för ledare på S:ta Maria folkhögskola i Malmö. Lägret är från 15 år och uppåt, och är för ungdomar från hela Sverige. Det här är lägret där du som är ledare eller har gått en ledarutbildning kan träffa andra för att umgås, lära dig mer om ledarskap och åka på utflykter. Hur kommer man till exempel på alla hemskheter till kaosleken? Hur fungerar en ledardiktatur? När får man ta mutor?

24-26: september ledarutbildning 1. Ledarutbildningen handlar om ledarrollen och lägerdemokrati. Kursen hålls på Elingården, som ligger strax utanför Nora.

19-21 november: Ledarutbildning 2. Väl mött på Elingården igen. Den här gången ska föreningen diskuteras. Hur ska man, bära sig åt i en demokrati? Och hur ska man lära andra att fungera i samma demokrati? Upp till diskussion, kamrater!

Plus en del andra saker...

Till er som hade tänkt vara med på sista delen av förra omgångens ledarutbildningar (den delen som ställdes in), måste jag tyvärr meddela att nästa "del 4" kommer att gå VT-2000.

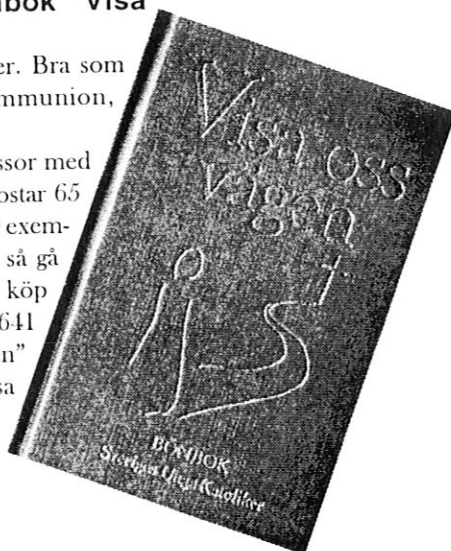
Några frågor? Ring till rikskansliet på telefon 08-641 78 15.

OBS!! DET FINNS PLATSER KVAR TILL SOMMARLÄGRET! RING KONTORET!!

Nu har du återigen chansen att köpa SUK:s fantastiska bönbok "Visa oss vägen"!

En bok med många fina böner. Bra som present, t.ex. vid första kommunion, konfirmation etc.

Den lilla boken innehåller massor med böner för alla tillfällen. Den kostar 65 kr/st och om du köper minst 10 exemplar kostar den bara 45 kr/st, så gå ihop med dina kompisar och köp tillsammans. Ring till oss på 08-641 78 15 och beställ "Visa oss vägen" genom att ta ett snack med Åsa eller Björn.

Borttappade saker

Under vintern och våren har det glömts kvar en del saker på läger, ledarutbildningar och på årsmötet.

Ring och kolla med oss på rikskansliet om du vet att du har tappat bort något. Vi kanske har det här.

Med vänliga hälsningar från kontoret.

Den 15 juni börjar vår nya förbundssekreterare Bartłomiej Bobowski sin provanställning. Bartłomiej kommer att presentera sig i nästa nummer av SUK. Vi önskar honom varmt välkommen!

Under sommaren kommer SUK's kansli att flytta till nya lokaler. Det är ännu inte klart vilka lokaler det blir, men vi blir kvar på Södermalm. Mer information kommer!

Youth 2000

Vi var 70 ungdomar instängda i en fönsterlös gympasal tillsammans med ett gäng galna munkar! När en två meter lång munk med stort buskigt svart skägg började klappa händer och sjunga gospel framför Sakramentet, kunde vissa av oss

Jonsered utanför Göteborg är en mycket speciell plats p.g.a. sitt kloster, och den reträtt som franciskanmunkarna ordnade, tillsammans med två minst sagt annorlunda bröder från USA, kom att bli något alldeles särskilt. Första morgonen, efter att ha fått en mörbultande väckning av broder Stefan, värmdes vi upp med lite "helig sport". Eftermiddagen tillbringade vi med att försöka vända ut och in på våra egna magar med hjälp av Lisebergs alla åkattraktioner. När vi sedan kom tillbaka till Jonsered hade brödraskapet inrett ortens gympasal med hjälp av alla världens flaggor, ett altare och sist men inte minst en stor ljusstake med 80 ljus som placerades mitt i

salen. När den tändes förde den tankarna till den brinnande buske som Gud talat ur i 2Mos. 3:2, särskilt då det Heliga Sakramentet ställts fram i toppen av ljusstaken. Runt det samlades vi ungdomar för att genomgå en 40 timmar lång reträtt.

Spännande talare berättade om sina erfarenheter av tron, sina kallelser och hur de blivit katoliker. Jag önskar att jag hade kunnat återge lite av den värme och det hopp som de många

talarna lyckades förmedla till oss ungdomar. Med tanke på att de yngsta deltagarna var under 13 år var det en bragd av arrangörerna att lyckas hålla koncentrationen uppe genom hela programmet. Mycket tack till de tjocka amerikanska munkarna som lättade upp emellanåt med roliga historier om judiska änkor och absurda inblickar i munklivet. Men det bästa var den ständiga bönen, bikten och den nära kontakten vi fick med sakramentet. Mot slutet av Kristi himmelsfärds helgen var alla på något sätt förändrade. Det hoppas jag att vi fortfarande är.

Björn Östborn

Rapport ur sparrissoppan

Pulversoppa! Ett ämne att meditera över i all evinnerlighet. Doften mötte oss genast då vi kom fram till Sikargården på fredagskvällen. Det är tur att folk tycker om att spela poker, så att resterna går åt. Det är precis lika tur att jag inte tycker om att spela poker, då skulle ingen annan få kall soppa.

På lördagsmorgonen väcktes vi av att Pär (Parbring) gick omkring och skrålade "Morgon mellan fjällen" i korridoren. Jag förstår verkligen inte varför alla klagade. Finns det något bättre än att bli väckt till psalmsång klockan halv åtta på morgonen?

I arbetsgrupperna diskuterade vi runt tre olika scenarier, uppbyggda runt läger temat "relationer". Det fanns gott om underlag för diskussioner, framför allt när man skulle fixa rollbesättningen för dramatiseringarna. Slutligen fick vi i alla fall tre sketcher som spelades upp under skratt, snyftningar och applåder. Bland annat fick vi en helt ny vari-

ant på "Romeo och Julia"-temat. Det visade sig att Shakespeare hade grovt fel i sin tolkning. I själva verket stack Romeo med Julias mamma.

Sista kvällen blev morgon och hann vara det ganska länge innan vi gick och lade oss. Efter att ha beskådat en kladdig middag med två dvärgar (Björn och Tony) firades en födelsedag med tårta och allt (tack, kockarna). Då folk började droppa iväg mot sovhusen samlades de entusiaster* som fanns till sångsamling medan gryningen sakta närmade sig. Det var mycket sömnigt i bilarna hem.

Magdalena Obermüller

**Led mig från död till Liv,
från Villfarelse till
Sanning**

**Led mig från förtvivlan till
Hopp,
från Frukten till
Förtrostan**

**Led mig från Hat till
Kärlek,
från Krig till Fred**

**Låt Frid råda i våra
hjärtan
Fred på vår jord och Fred i
hela kosmos.**

Moder Theresa

SUCK No2 1999

*Entusiaster= "Nu-är-jag-på-läger-och-det-är-sista-natten-och-jag-tänker-aldrig-gå-och-lägga-mig"-människor

Semana Santa

Den 1 - 5 april ägde Latinos traditionella och mycket efterlängtade "Semana Santa" (påsklägret) rum. I år kom dels ett antal nya medlemmar, dels några ungdomar från Spanien (se artikel om utbytet). Vi höll till på den vackert belägna Elimgården i Nora.

Under "Semana Santa" hade vi gemensamma temaaktiviteter, såväl religiösa som kulturella. Huvudtemat var "Den unga studerande katoliken i Europa". Eftersom temat rör och intresserar oss alla, utbytte vi erfarenheter och intressanta diskussioner uppstod. I temaarbetet ingick praktiska delar: Sång, musik, teater och bild. Vi delade in oss i grupper där vi pratade om olika problem som vi tänkt över och relaterade till Bibeln. Detta problem kunde vi sedan visualisera i t ex drama eller bild.

Helgen bestod inte enbart av temaarbete utan också av lekar och nöjen, där spanjorerna kunde bidra med mycket. Vi hade dessutom gudstjänst med fottvagning under skärtorsdagen,

och på påskafton tände vi den heliga elden som symbol för det liturgiska nyåret och uppståndelsen. På söndagen firade vi Jesu uppståndelse med olika aktiviteter. Sport i vårsolen hann vi också med, där alla de som ville delta fick det.

Vi avslutade "Semana Santa"

Foto: Hector Hernandez

med en show med frivilligt uppträdande för alla och avslutade med fest där alla dansade och roade sig. Alla deltagare var mycket nöjda med veckan. Vi lärde oss många skillnader mellan samhället i Spanien och Sverige, och det gav både gästerna och oss ett vidare perspektiv. Allt detta bidrog till att vi kunde utveckla oss själva och växa som studerande kristna ungdomar i Europa.

Jose Miguel Gonzalez
Ana Gabriela Espinosa da Silva

Det går vilt till på latinos läger! Här på bilden drar de varandra i håret.

Utbyte med Spanien

I början av året inledde Latinos styrelse arbetet på ett utbyte med Spanien i syfte att utbyta erfarenhet med spanska kristna studenter. Grunden till utbytet lades när vår nationella rådgivare Ruben Ubeira och Latinos ordförande Khristhian Munoz besökte organisationen JEC's årliga teologikongress i september förra året.

Man ansåg att detta var givande för våra organisationer, JEC och latinos. JEC står för "Jovenes Estudiantes Catolicos" (unga studerande katoliker). Det är en riksorganisation som har nära 2000 medlemmar. JEC:s medlemmar är ungdomar från skolor, universitet och högskolor i hela landet. Organisationen genomför kampanjer för att påverka landets invånare vad gäller orättvisor i samhället och liknande. Vi latinos anser att utbytet är lärorikt eftersom JEC är en väldigt välutvecklad organisation i Spanien. Vi vill gärna utveckla deras arbetssätt här hemma i Sverige.

Under påsken inledde vi utbytesprojektet. Sju ungdomar från olika delar av Spanien deltog i vår årliga Semana Santa (se artikel om påsklägret). Utbytet fortsatte efter lägret med två dagar i Stockholm. Där fick vi bl a besök av vår biskop Anders Arborelius och SUK-representanten Björn Nyström. Samtidigt passade vi på att visa Sveriges vackra huvudstad. Gästerna bodde hemma hos våra familjer, där de fick se hur vi lever och ta del av den svenska kulturen. För att finansiera projektet vände vi oss till "Ungdom för Europa"-styrelsen som finns i varje land i Europa. Den här första delen av projektet

var otroligt rolig och lärorik. Fastän det ligger många hårda förberedelse timmar bakom det hela, var det mödan värt!

Om Gud så vill kommer vi att åka till en solidaritetskongress i Spanien, där hundratals ungdomar från JEC kommer att delta. Vi ser fram emot detta med tillförsikt. Sköt om Er alla!!!

Hector Hernandez
Cristina Boccia

Här är hela gänget samlat för första gången i Sverige. Nästa del av utbytet äger rum i Spanien.

SUKs Årsmöte -99

Årsmöte.... tråkigt säger nog de flesta, och jag kan väl kanske hålla med om att förhandlingarna nog inte är det roligaste man kan tänka sig, men resten är faktiskt väldigt kul. Som att komma dit och möta alla personer man känner (och de man inte känner), eller att kliva in i matsalen på Sikargården och känna den karaktäristiska sparrissoppedoften. Mmmm...

När vi kom dit på fredagskvällen blev vi först inkvarterade, och sedan var det middag. Att det finns så många olika sätt att äta sparrissoppa visste jag inte innan. T ex med ost i. Eller bröd. Eller inte alls. Efter middagen fick vi presentera oss för varandra och lekte lekar som tidningsleken och fruktsallad. Efter aftonbönen (ledd av fader Tobias Unnerstål) hade vi faktiskt inget inplanerat. Ett pokerparti startades nästan omedelbart upp, med pepparvatten som insats. Till slut kom vi i alla fall i säng. Lyckligtvis, ska jag nog säga, eftersom förhandlingarna startades upp nästan direkt efter frukost.

De första 7-8 punkterna på dagordningen gick ganska fort, men när vi kom till verksamhetsberättelsen var det många som ville påpeka saker och det drog ut på tiden ganska rejält. Sedan var det dags för mässa och lunch, vilket behövdes, eftersom nästa punkt var räkenskaperna. Allt gick dock bra och även den punkten tog, som alla andra, till sist slut.

Nästa paragraf var motioner, och för att ordentligt kunna sätta oss in i dessa delade vi in oss i arbetsgrupper. Innan vi hann komma igång ordentligt hann klockan (äntligen) bli fem och det var dags för den årliga fotbollsmatchen. Först ledde Lisa Östborn oss i en rolig uppvärmning, varefter vi delade in oss i lag. Lagen döptes (på initiativ av SUKs sekreterare Paola Muñoz) till Mulder och Scully. Matchen slutade 4-4.

Efter den var det middag innan vi drog igång förhandlingarna igen. Nu var det motioner. Det uppstod mycket diskussion kring några av dessa,

Foto: Pär Parbring

och det tog lång tid, mest beroende på att några av de äldre deltagarna var väldigt förtjusta i att säga samma sak om och om igen, för att vara säkra på att alla verkligen hade uppfattat vad de hade för mening. De flesta var nog precis som jag av meningen att vi nästa år inför begränsad talartid.

Dagen efter var den sista. Vi stapplade upp och slevade i oss lite flingor innan de sista punkterna skulle klaras av. De betades av ganska fort, och efter städning, mässa och lunch var det

dags att ta farväl. Många kramar och mailadresser utbyttes innan vi till sist kom iväg. Men jag hoppas att årsmötet läggs på en långhelg nästa år, för nog var schemat lite väl pressat...

Karin Obermüller

Björn Östborn fick igenom sitt förslag om SUKs ställningstagande i abortfrågan. Sen fick han kalla fötter (vänster). För Pär Parbring blev det lite väl hett, han behövde verkligen kyla ner sig...(nedan)

Foto: Pär Parbring

Vid halv ett var alla både trötta och lite sura, men efter aftonbön och en mysig kvällsstund runt några ljus var humöret återställt. Nedan Paola, Lars & Cecilia.

Foto: Pär Parbring

Patetiskt årsmöte

Vad det är besvärligt att bo i Norrland... Långt till allting, framförallt till Stockholm. Ändå har vi DUNK:are av någon outgrundlig anledning en väldigt hög representation på riksaktiviteterna. På årsmötet nu senast var vi fyra stycken från DUNK:s styrelse, inklusive Anna Hallonsten. Vi var alltså den regionstyrelse som hade högst representation. Är inte det ganska patetiskt? Ja, jag säger faktiskt

patetiskt. När man reser så många, så långt, från ett område med så lite folk, då borde väl ändå SLU-K, MJUK, SUK's-S och VÄST kunna få dit lite fler. Tyvärr måste jag ju säga att representationen från de nationella grupperna inte heller var särskilt bra. Vi kallar oss ett demokratiskt riksförbund. När ca 35 stycken sluter upp till det möte som utgör den högsta bestämmande instansen, och med mycket dålig just riks-representation, ja då tycker jag att det känns som om vi knappt är besluts-mässiga. Beslut tas som påverkar hela förbundet, vare sig man bor i Kiruna, Stockholm eller

Trelleborg, men utan att hela förbundet är med och påverkar besluten.

Jag har alltså en uppmaning till alla styrelser i landet, i synnerhet regioners och nationella grupper, men även lokalföreningars, att sända åtminstone två representer till årsmötet.

Slutligen vill jag bara tacka alla som ändå kom till årsmötet. Jag hoppas att alla dessa visar sig även nästa år, och att vi ska kunna vända den trend som har pågått under några år, med allt färre årsmötesbesökare.

Pär Parbring

Att vara människa

Vardag. Jag går i skolan. Vi pratar om vad alla vill bli. Vi pluggar för att kunna bli det.

Jag kommer hem och gör mina läxor. Dagen tar snabbt slut och det blir natt. Jag lägger mig och tar ett djupt andetag. Vad uppnår jag med det här livet? - Jag skaffar mig en så lätt och bekväm framtid som möjligt. Jag överlever så länge som möjligt på minst ansträngande sätt. Som alla andra djur. Jag är inte bara ett intelligent djur. Gud har inte skapat mig till ett djur utan till människa! Människa, det är någonting mer, det innebär att jag inte enbart skall överleva, det finns något större också. Det innebär en fri vilja och därigenom också ett ansvar för alla handlingar. Att välja handlingar som bara gynnar vår egen överlevnad eller som tillfredsställer det vi för stunden vill, att bara tänka på sig själv - gör oss lika djur. Det borde vara mot vår värdighet som människor att handla så, att synda. När vi däremot gör något som inte bara gynnar oss själva, när vi offrar någonting för någon annan, kommer vi närmare Gud, blir mer lika honom. Vi måste i varje hand-

Krig = hybris

Visst är det illa när ett så kallat kristet parti vägrar ställa sig bakom nedskärningar i försvaret? Vad jag pratar om är Krist-demokraterna, som inte kunde samarbeta med regeringen eftersom man bantade försvaret för mycket. Nu pratar man ju visserligen inte lika mycket om Kd:s kristna profil längre, men nog är det väl för bedrövligt. En armé är ändå förberedelse för dödande, för mord, dråp, eller vad man nu vill kalla det, men ändå dödande. "Du skall icke dräpa." står det. Det finns inget sätt att komma runt detta. Själva

handlingen att förbereda sig, ja träna sig inför att döda, är ju ett ställningstagande i sig, som jag inte alls tycker går ihop med den kristna läran. Det handlar om moral, som visserligen är något mycket subjektivt, men som, i det här avseendet, är fäst även i bibeln. Alltså: Är Guds bud och lagar också subjektiva? Eller är de, vilket logiskt sett bör vara rätt, med tanke på den allsmäktighet vi erkänner åt Gud, objektiva? Själva handlingen att stödja ett försvar, ja kanske till och med ett starkare försvar, är ett direkt ifrågasättande av Guds allsmäktighet.

ling komma ihåg att vi är människor. Inte bara på kvällen eller i kyrkan. Vi skall leva som de människor vi är hela våra liv. I vardagen. Nu. Låt vardagen bli mer än överlevnad. Ge din vardag åt Gud och dina medmänniskor. Att vara människa är något enormt. Vi, alla människor, är utvalda av Gud framför alla andra varelser! Vi måste leva med den insikten hela tiden och alltid försöka bli mer lika honom.

Anna Malachowska

Pär Parbring

Maria Magdalena

Lärjungen som Jesus älskade?

Maria Magdalena. En myt, en saga... En synderska, till råga på allt kvinna, som levde för det världsliga tills hon mötte Jesus och blev en av hans närmaste. Som det är med de flesta helgon har alla sin bild av henne. Det finns hur många myter och berättelser som helst och det blir inte bättre av att hon knappast nämns i bibeln. Men Maria är ett helgon som är viktigt att minnas, eftersom hon stod Jesus så nära.

Enligt vissa berättelser var Maria ett av tre syskon som ärvde en förmögenhet av sin far. Maria ägde en stor gård i Magdala, men skötte sin ekonomi och sina tillgångar dåligt. Det var systemen Martha som fick förvalta tillgångarna medan Maria och hennes bror förde ett vilt (och syndigt) leverne. När Maria mötte Jesus förändrades hennes liv. Hon gjorde sig av med sina tillgångar och följde sin nye mästare.

En annan av berättelserna talar om synderskan som tvättade Jesu fötter med sitt hår. Synderskan som från att ha varit utstött och föraktad blev en aktad lärjunge, en av Jesu närmaste. Det talas till och med om "lärjungen som Jesus älskade".

Båda dessa berättelser handlar om att ödmjuka sig. Att lämna allt man har för att följa Jesus. De talar också båda om Jesu kärlek och förlåtelse. Vi är alla världsliga varelser, men om vi ångrar våra synder finns förlåtelse.

Maria Magdalena är en bild av förlåtelsen, ett tecken på att vi aldrig helt kan vara förlorade. Hon är också en av de inte alltför många kvinnliga förebilder vi har från Jesu tid. Maria går, tillsammans med Maria från Nasaret, i spetsen för alla kristna kvinnor, redo att leda oss genom svårigheter och att hjälpa oss lämna det världsliga livet bakom oss. Men hon är inte bara ett kvinnornas helgon, hon står som förebild för alla syndare, alla som lever för köttet, och visar att det alltid går att vända om. Hon är också en symbol för jämlik-

heten inom kyrkan. Jesus bryr sig inte om skillnader mellan kvinnor och män, alla är lika.

Maria är det helgon som står mig närmast, ett av de få helgon jag känner finns i närheten av mig. Hon finns där för att hjälpa mig när jag inte vet vilken väg jag ska gå. Hon är en storasyster, en mor, en trygghet när jag känner mig ensam.

När Maria kom med de andra kvinnorna till graven fann de den

tom. Jesus kom till dem men de kände inte igen honom. Då gav han Maria ett tecken: han sade "Maria" och hon visste genast vem han var. Jag hoppas att vi alla kommer att känna igen Jesus på samma sätt när han ger oss tecknet och att vi vågar tro att det vi känner är sant, så som Maria kände att det var sant.

Magdalena Obermüller

"Maria Magdalena är en bild av förlåtelsen, ett tecken på att vi aldrig helt kan vara förlorade."

SUCK No 2 1999

Fängslad För Fred

Annika, fd SUK:are, frisläppt efter fredsaktion i Storbritannien

Hon har varit plogbill i flera år, men detta är hennes första stora aktion. Annika blir 30 år, några dagar efter hemkomsten från England och har varit katolik i tio år. I början av 90-talet var hon aktiv inom SUK och satt i Internationella utskottet.

Den 13:onde september tar sig Annika Spalde och hennes två kamrater Ann-Britt Sternfeldt och Stellan Vinthagen in på det varv där de s.k. Trident-ubåtarna byggs. Trident-ubåtarna är kärnvapenbestyckade ubåtar som ingår i NATO:s krigsmakt, men som också kan användas självständigt av Storbritannien.

Plogbillsaktivisternas syfte är att hindra den sista av de fyra kärnvapen-ubåtarna från sjösättning. De hinner inte långt med sin avrustningsaktion innan de grips av polisen. Planeringen är i sig olaglig, men brottet de åklagas för är om de har varit på varvet i avsikt att avrusta Trident-ubåten eller inte. Gruppen har erkänt, så egentligen är alla parter överens. Frågan är om detta är olagligt eller inte.

I det engelska rättsväsendet är det en jury som friar eller fäller. Domaren informerar juryn om lagar och förordningar och har också makten att bestämma längden på straffet vid en fällande dom.

I Annikas och hennes kamraters fall blev jury-medlemmarna oeniga. Det är en seger. Annika var beredd på att få en fällande dom. Hon och hennes kamrater är nu fria i väntan på den nya rättegången, som äger rum den 11:e oktober 1999. Då med

samma domare men med en ny jury.

I värsta fall kan de då få tre till fyra års fängelse, men vi hoppas förstås att de blir helt frikända.

Vad säger Annika?

Den 23:e maj, pingstdagen, Annika Spalde och hennes två medaktivister; Ann-Britt Sternfeldt och Stellan Vinthagen, är äntligen på väg hem efter nästan tio månader i engelskt häkte och fängelse. Planet ska landa 16.10 på Landvetter, Göteborg, men är förse-nat. Familj och vänner väntar otåligt. Jag står bredvid Annikas syster Gunilla, jag ser att hon inte kan sluta le av förväntan. Brevkontakt, sporadiska tele-

fonsamtal och enstaka besök är den enda kontakt Annika har haft med familj och vänner.

Planet landar, det dröjer ytterligare, delar av bagaget har kommit bort. Så till sist dyker de upp. Jag ser snart Annika, liten och smal med kort brunt hår och levande mörka ögon. Hon ler med hela ansiktet. Ett kramkalas utbryter, jag kramar också om henne och önskar henne välkommen hem. Hon säger att hon har skrivit ett brev till mig som extra underlag till artikeln.

I cafeterian, där vi slår oss ner för en liten presskonferens, får jag tillfälle att lyssna vad de har att säga och ställa mina egna frågor. Plogbillsaktivister är vana att diskutera och föra dialog. De berättar ingående om fängelsevistelsen och rättegången, men allt

började redan i maj förra året.

Det var under ett öppet mötet som gruppen bildades.

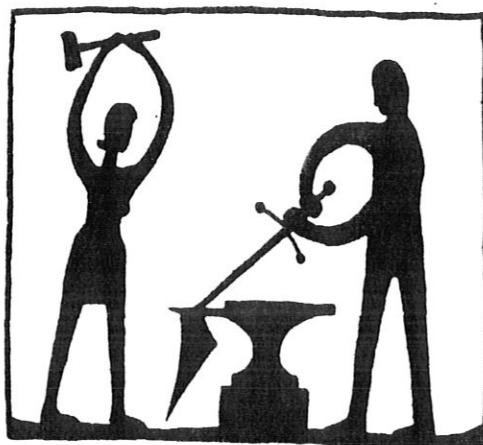
Plogbillsgrupper är ofta ganska små, mellan 2-10 personer.

Det är viktigt att personerna hinner lära känna varandra och upplever trygghet tillsammans, säger Annika. En aktion behöver mycket planering både praktiskt och psykologiskt. De förberedde sig också för en eventuellt kommande fängelsevistelse.

Det blev en fängelsevistelse och Annika säger att den har lärt henne otroligt mycket. Annika och hennes medaktivist Ann-

Britt vistades på två kvinnofängelser och hade dagligen kontakt med varandra. (Stellan befann sig på ett annat fängelse). De kände också en värme från kvinnorna och fick bra relationer med många av dem. Det var ungefär 180 kvinnor som vistades på samma anstalt.

Annika mötte under denna tid kvinnor som hade det mycket svårare än hon i fängelset. Hon säger att vistelsen har varit inspirerande. Det kan var svårt att förstå, tycker jag, men hon förklarar och säger att hon hela tiden var beredd att ta sitt straff. Hon måste acceptera att de vill fängsla henne för att hon sedan skulle få tillfälle att påbörja en diskussion.

Plogbillsrörelsens namn kommer från Gamla Testamentet. "...Då ska de smida sina svärd till plogbillar...", Mika 4:3 och Jesaja 2:4. (Plogbill - den del av ploget som vänder jorden)

Hon tog vara på tiden i fängelset, läste och skrev dagbok och brev. Sammanlagt har de fått c:a 1000 brev. Det är de väldigt glada och tacksamma för. Annika säger att hon har känt ett starkt stöd från människor både i och utanför organisationen och kyrkan. Det är viktigt, för det har ibland känts tungt och självklart tycker hon att det är fel att de vill sätta henne i fängelse. Jag har inte gjort något brottsligt, menar hon.

Jag frågar henne om hon tycker att hon är modig. -Jag tycker inte om att kalla mig modig, men det är viktigt att ta ställning, att inse vidden av saker och ting, svarar hon. Då måste man också kunna ta det svåra och konsekvenserna av sitt handlande, säger hon. Det gjorde Jesus och Gandhi som Annika också ser som sin förebilder.

- Ja, Jesus är ju alla kristnas förebild och Gandhi var en av de första som introducerade ickevåld. Icke-våld är principen i alla plogbillsaktioner. Det är inte bara en symbolhandling. Det handlar om effektiv avrustning, som av ubåtarna i detta fall.

Till aktionen hade Annika och hennes kamrater med sig hammare, kofot och slägga men även bröd och deras gemensamma uttalande. Det sistnämnda kan visserligen ses som en symbolisk handling. Det är dock debatt de vill skapa, en dialog i rättssalen och en möjlighet att sätta lagar på prov.

De har uppenbarligen lyckats med detta. Den Internationella

Domstolen i Haag har försökt att förbjuda kärnvapen. Nu är frågan om deras dokument ska ses som en lag eller endast som en rekommendation.

Det märks på Annika att hon tycker att det känns bra att det går i rätt riktning, även om det tar sin tid. Jag frågar henne om hon skulle agera likadant idag som hon gjorde den 13:onde september och tiden därefter. Det säger hon att hon skulle, utan tvekan. När jag frågar om fler aktioner, svarar hon att inget är planerat för egen del, men anser hon det

Om aktionsgruppen släpps kan det innebära att kärnvapen förbjuds i Storbritannien!

nödvändigt, kommer det att bli fler aktioner.

Jag har blivit inspirerad av allt som har hänt, påpekar hon igen. Hon säger dock att det finns mycket att göra i Sverige, hon nämner en fredsvandring genom landet och en dag utanför Bofors, inget som anses olagligt. Det är mycket som kan göras. Om inte annat kan man vara stödperson i en plogbills-

grupp, säger Annika när jag frågar vad man själv kan göra. Nu ska hon dock åka hem, söka jobb och lägenhet, men hon understryker att hon kommer att fortsätta att jobba med fredsrörelsen i Sverige och då främst mot vapenexporten. Jag åker med Annika, hennes syster och pappa till Hammar-kullen, en förort till Göteborg där en överraskningsfest väntar på henne. Hon är trött men när

folk börjar ropa hennes namn kan hon inte låta bli att le. Hela hon skiner upp och visst är hon modig, det vet jag att jag inte är ensam om att tycka.

Annika säger att hon kommer att delta i fler aktioner om det krävs. Fängelsetiden upplevde hon som mycket givande.

Cecilia Jerrhage

Biskopen i Kriget

Hubertus tjänstgjorde i den tyska flottan under andra världskriget. Som nittonåring blev han inkallad till militärtjänstgöringen, och han valde då flottan eftersom den hade rykte om sig att vara "mindre nazistisk" än de andra militärgrenarna; Hubertus stred för Tyskland och inte för nazis-
men.

Han behövde aldrig försöka förena sin katolska tro med nazistiska åsikter. Men under sina tre år i flottan, från -42 till -45, avancerade han från matros till löjtnant med eget befäl över en torpedbåt och 28 man. Under hela tiden höll han och hans vänner tyst med sina åsikter. Få var för kriget, men den som satte sig upp mot staten eller vägrade militärtjänstgöring kunde räkna med en snabb död.

Vid krigets slut, -45, gjorde engelsmännen formella övertaganden av alla tyska fartyg, så även det som Hubertus tjänstgjorde på. Han konstaterar att engelsmännen gick väldigt formellt och korrekt till väga, och menar att det inom flottorna kanske fanns mer gamla traditioner kvar. En krigshändelse som berörde honom mycket var när ett brittiskt flygplan anföll dem i engelska kanalen. Flygplanet blev nedskjutet, och man fiskade upp piloten, som var död. När skeppet kom in i hamn fick piloten hedersbetygelser som amiral. Inom flottan hedrades även en stupad fiende.

Lyckligtvis behövde Hubertus aldrig skjuta någon

under kriget. Däremot var han med om flera strider, och minns tydligt hur skakad besättningen blev varje gång någon eller några bland dem hade blivit dödade.

Jag frågade hur andra världskriget påverkade hans tro. Hubertus menade att han under kriget insåg att om alla skulle följa tio Guds bud och den kristna etikens regler, skulle vi aldrig behöva utsättas för krig. Han insåg också att tron innebar en vägvisning till ett bättre liv. Däremot var det först några år efter kriget som han upptäckte sin kallelse till prästämbetet. Under själva kriget försökte han ibland att dra med sig de andra i besättningen till massa när de låg i hamn, men fick sällan med sig speciellt många. Ju längre kriget gick och ju mer död och strid de hade gått igenom, desto mer tänkte de också på Gud, men få talade om det.

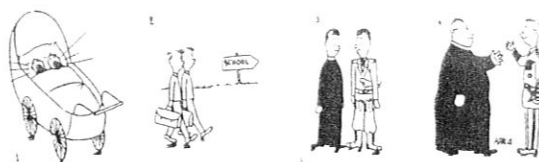
Ett militärt försvar anser Hubertus att det bör finnas, däremot menar han att en anfallsarmé är felaktig. Han förstår hur t.ex. Kosovo-albanerna kan ta till vapen för att försvara sitt land. Ett rättvist krig kan finnas, om inga andra möjligheter finns, om man blir direkt anfallen, hotad eller kränkt, och måste försvara sig. Andra Vatikankonciliet säger att en soldat ska se som sin uppgift att vara försvararen av fred och tjänaren av sina medmänniskor. Hubertus är inte pacifist, utan menar att det kan vara nödvändigt att ta till vapen ibland.

Vi pratade även om värnpliktens vara eller icke vara. Han säger att det inte är en fråga som han ska ta ställning i, eftersom det är politik. Däremot så hävdar han bestämt att värnplikten inte får innebära någon slags skola till att döda, utan ska vara en utbildning för ett försvar, om det blir nödvändigt. En vapenvägran - möjlighet till civil tjänst - måste vara möjlig om man av starka samvetsskäl inte kan ställa upp på militärtjänstgöring. En total pliktvägran har han däremot ingen förståelse för, eftersom han menar att vi alla har en förpliktelse gentemot samhället.

Pär Parbring

SUCK No2 1999

På konfaläger med DUNK...

Så var det äntligen dags för det första norrländska katolska konfirmationslägret i världshistorien (eller i alla fall på mycket länge). Arton konfirmander, sju ledare och en kock samlades på Bäcksjögården utanför Umeå för att tillbringa fyra påsklovsdagar tillsammans.

Det blev ett par dagar fyllda med skratt och lek och bus, men också allvar. Förmiddagarna ägnades åt undervisning ledd av fader Martin Pender. Ämnena som togs upp var "Bikt, synd, förlåtelse" och "Konfirmation". Det diskuterades, lyssnades och skrevs flitigt tills det var dags för mässa. När mässan var slut var det matdags. Första dagen intogs lunchen under tystnad men allt eftersom man lärde känna varandra ökade också ljudvolymen.

Efter en god lunch var det uteaktiviteter på schemat. Ena dagen var det spårlek i skogen med korvgrillning som avslutning. Den andra dagen "Burträsk Bingo". Det är en slags tävling där två lag

tävlade mot varandra om att först få fem i rad på en stor spelplan. Genom att lösa speciella uppgifter, t.ex. bygga en snögubbe, hämta en kotte eller göra en mänsklig pyramid, kan man vinna rutor. Det tävlades med stor iver om den spännande vinsten.

På kvällarna kom fader Martin tillbaka för att grillas med frågor från "Fråga-Prästen-Lådan". Den hade stått utplacerad på toaletten under dagen för att fyllas med frågor och funderingar. Sedan var det dags för lekar, en idé som möttes med blandade känslor av konfirmanderna.

En kväll visades film och en annan hade man övat in små uppträdanden som man visade för

varandra. Sista kvällen var det dags för 70-tals disco. Det visade sig dock vara mer populärt hos ledarna än hos konfirmanderna. Redan efter fem minuter var det 90-tals musik som dundrade ur högtalarna istället.

Efter ett par timmars sömn (för många ingen alls) så var det dags att packa ihop och städa. Till sist kom lägrets tråkigaste stund; avskedet. Många kramar och adresser utbyttes innan resan hem kunde påbörjas. För många var det första gången de var på DUNK-läger men förhoppningsvis inte den sista.

Rebecca och Saskia Offermans

7 myter om Norrland

Jag är en DUNK-medlem. Det är en ny-gammal region som finns i norra Sverige. Under SUK:s årsmöte -99 kom Saskia Offermans och jag på att det finns många myter om Norrland. Så då gick jag runt och frågade nästan alla personer som inte bor i Norrland om myter, och tro mig, jag fick många olika myter som var roliga och konstiga.

Dessa myter fick jag fram:

1. På gatorna i Norrland går det omkring isbjörnar, dessutom så har vi häruppe i norr renar till husdjur (istället för hundar).
2. Vi äter surströmming året runt, alla är veganer och det snöar på midsommar.
3. Alla i Norrland talar samiska.
4. Att det är ca 5 mil till den närmaste grannen.
5. Norrlänningar äter myggor och har salt till kaffet.
6. Alla som bor i Norrland älskar friluftsliv, och på vintern så åker alla slalomskidor, snowboard & snöskoter.
7. Dessutom så kommer alla modetrender hit upp till norr lite senare (än vad den kommer till södra Sverige) typ med ett år eller sånt.

Ja, det var väl ett par myter. Jag kan säga att det är mindre än hälften som stämmer.

1: Nej, tyvärr det går inte isbjörnar på gatorna. I så fall skulle vi nog int' kunna leva här uppe. Det där med renar stämmer väl till en viss del. Vissa är ju renskötare, men det är i norra Norrland. Vad vissa inte har förstått är att

Norrland är stort till ytan.

1: Det snöar inte på midsommar, utan det är soligt och härligt. Surströmming äts lite då & då, men jag tror inte att det äts varje dag!

3: Samiska...jovisst.... Det är endast samer som pratar samiska och deras barn och deras barn osv.

4: 5 mil till den närmaste grannen??? Det är endast 1 ½ m till min närmaste granne, men det beror på var man bor.

5: Myggor är det nog inte många som äter, men om du är vilse ute i skogen, så kanske, vem vet....man kan ju bli hungrig. Salt däremot är inget bra val till kaffe och jag tror inte att det är många som har det i kaffet.

6: Friluftslivet måste man tycka om när man bor vid sådana här fina områden...Men det är inte alla som är friluftsmänniskor. Slalom, snowboard och snöskoter är ju några anledningar till att man vill ha snö här. Men det är inte alla som åker (det finns till och med dom som aldrig har provat).

7: Modetrender, jag säger bara en sak det är inte sant...modet kommer faktiskt hit upp snabbare än vad man tror. Vi har också massmedia, ni vet TV, tidningar mm. Denna artikeln är för alla, men speciellt för dem som tror på sådana här myter.

Semhar Petros

Svenska vapenexportörer utnyttjar tredje världen

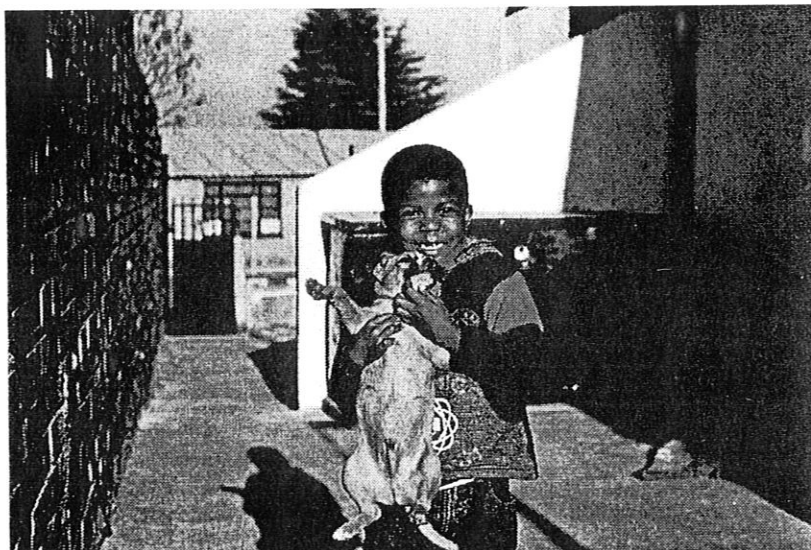
SAAB-British Aerospace har med starkt stöd från den svenska regeringen marknadsfört JAS Gripen i Sydafrika, Chile, Filippinerna och Brasilien. Alla nya demokratier med militära strukturer som präglas av ett mörkt förflutet. Kristna Fredsrörelsen tycker det är fel med svensk vapenexport och vi har engagerat oss mycket mot JAS-exporten.. Den svenska regeringen svarar att dessa länder är demokratier med rätt att försvara sig själva. Men hur påverkar det landets befolkning?

Fattigdomen är ett enormt problem i alla dessa länderna. Hälften av befolkningen i Sydafrika tjänar mindre än 17 kr om dagen. I Chile och Brasilien är det ca 40% och i Filippinerna hela 60% som måste klara sig med mindre än 17 kr om dagen. Samtidigt har en liten del av befolkningen enorma inkomster. Sydafrika, Chile och Brasilien är bland de 10 länder i världen med den skevaste inkomst-fördelningen (Gini koefficienten - Världsbanken).

I Brasilien har den tiondel av befolkningen som tjänar mest, 48% av de totala inkomsterna, medan den tiondel som tjänar minst har 0,8% av inkomsterna (60 gånger mindre). Detta gör Brasilien till det mest orättvisa landet i världen, bara Sierra Leone har sämre fördelning av inkomsterna. I Chile och Sydafrika är inkomstfördelningen nästan lika illa.

Den politiska och sociala situationen i de 10 mest orättvisa länderna är därefter; det har varit diktatur och förtryck från en rik elit som har hållit folket i fattigdom. I denna exklusiva klubb ingår länder i Afrika och Latinamerika. I Sierra Leone, pågår det nu fullt krig! I Kenya rapporterar Amnesty International om grova brott mot de mänskliga rättigheterna. Även Zimbabwe får hård kritik av Amnesty.

Paraguay hade diktatur under president Stroessner (1954-1989)

Hälften av befolkningen i Sydafrika tjänar mindre än 17 kr om dagen. Ändå planerar Sydafrika att köpa stridsflygplan av Sverige för 5,3 mdr kr.

och den politiska situationen är idag instabil. Panama är ett av Latinamerikas våldsammaste länder. Colombia likadant. I Guatemala slutade inbördeskriget för två år sedan. Det finns alltså ett tydligt sammanhang mellan fattigdom och våld.

Man kan fråga sig, vad leder dessa djupa orättvisor till?

-> Protester och krav om rättvisa. Hur kan man hålla orättvisan igång?

-> Med vapenmakt och förtryck. Vad leder det till?

-> Väpnade konflikter och krig. Vapen till så orättvisa samhällen hjälper bara eliten att hålla sig vid makten. Är det detta Sverige önskar medverka till?

Svaret på hur man ska skapa eller upprätthålla orättvisa är alltså ganska enkelt. Men hur skapar man rättvisa och en hållbar utveckling? Några sådana faktorer är främjande av demokrati

mänskliga rättigheter (MR) och en fungerande rättsstat. Men det räcker inte med MR och demokrati: Man måste också ha ekonomisk utveckling, fattigdomsbekämpning och investering i hälsa och utbildningssektorerna.

Rättvisa handelsrelationer

mellan länder är något som svensk utrikespolitik i flera decennier i huvudsak har följt. Sverige har bl a kämpat för demokrati och mänskliga rättigheter i t ex Sydafrika och Chile. Det arbetet borde fortsätta, i stället för den stora omläggning som man ser med bl a satsning på vapenförsäljning. Världen behöver goda exempel, länder som går före och visar vägen. Man kan inte bara säga "om inte vi säljer vapen, så gör någon annan det". Det finns bättre alternativ, men någon måste driva dessa alternativ. Vi behöver regeringar som visar ledarskap.

SUK har på senare år engagerat sig mycket i Sydafrika. Det tycker vi inom Kristna Fredsrörelsen är jättebra. Ett sätt att fortsätta Sydafrika-engagemang är att hjälpa oss i arbetet mot export av JAS-planet till Sydafrika. Nedan följer en del fakta som talar sitt eget språk.

Den sydafrikanska regeringen slutförhandlar nu köp av vapen för ca 42 miljarder kr under de närmaste tio åren. Detta inkluderar:

- 4 korvetter från Tyskland** 8,5 miljarder kr
- 3 ubåtar från Tyskland** 7,3 miljarder kr
- 28 stridsflygplan från Sverige** 5,3 miljarder kr
- 24 träningsflygplan från Storbritannien** 6,7 miljarder kr
- 4 tunga helikopter från Storbritannien** 1,1 miljarder kr
- 40 lätta helikopter** 3,1 miljarder kr
- Totalt:** 42 miljarder kr

Den sydafrikanska försvarsbudgeten har skurits ned de senaste åren från 17 miljarder 1989 till 9,2 miljarder rand för 1998. Detta är positivt, men vad händer nu? Efter vapenköpen tillkommer kostnader för drift och underhåll av de nya och de gamla

vapnen. De beräknas till 18,5 miljarder rand under vapnens levnadstid. Med de nya vapenköpen kommer budgeten

att öka igen, och andra sektorer får mindre resurser.

Eftersom Sydafrika inte har råd

med dessa vapen, har de erbjudits motköp och investeringar till ett värde av 100% eller mer av värdet på vapensystemen. Sydafrika har bett om att hälften av dessa ska vara i militärindustrin och hälften i civil industri. Hur stor del Sverige erbjuder vet vi inte.

Sydafrika, Chile, Brasilien och Filippinerna behöver alla utländska investeringar och det är förståeligt att de är intresserade av att köpa vapen för att få investeringar och motköp. Vi tycker att det är fel att villkora dessa investeringar med köp av stridsflygplan och andra vapen.

Vi anser detta vara en form av påtryckning från svenska och brittiska företag och regeringar. **Under 1997 exporterade** Sydafrika vapen för 1,33 miljarder rand (US\$ 213 miljoner). Detta är en ökning med 34% i förhållande till 1996. Här är några exempel:

Ett militärt samarbetsavtal med Algeriet skrevs under i februari 1998. Sydafrika har köpt ett antal obemannade flygplan till ett

värde av 100 miljoner rand (US\$ 20 miljoner) och exporterat 365 Milkor 40 mm pansarskott och 25.000 40 mm granater till Peru i juli 1998.

Vicepresident Thabo Mbeki har under 1998 diskuterat militära samarbetsavtal med China och Sydkorea. Då Indien efter sina kärnvapensprängningar inte längre kunde köpa vapen från väst importerade de istället från Sydafrika. Sydafrika har också

exporterat vapen till Colombia och länder som är involverade i Kongo-konflikten.

Desmond Tutu, ärkebiskop emeritus har sagt "Jag är totalt emot vapenhandeln, speciellt i fallet Sydafrika där det största hotet mot stabilitet är den desperata fattigdomen som majoriteten av befolkningen lever i. Sydafrika behöver lärare och böcker, rent vatten och kliniker."

Det sydafrikanska kyrkorådet (SACC) kritiserar det planerade JAS-köpet och säger att det största hotet mot Sydafrika inte kommer från utländska fiender, men från fattigdomen och orättvisan inom landets gränser. Vapenköpet kommer att ta en summa motsvarande 15% av statsbudgeten för 1998-99 i anspråk och reducerar regeringens kapacitet att täcka de sociala behoven samtidigt som det ökar risken för en regional kappsträvan.

SANGOCO är en paraplyorganisation för ca 4000 folkrörelser. De protesterar också mot vapenköpen.

En grupp frivilligorganisationer under namnet Coalition for Defence Alternatives med bl a Black Sash

Vänd!

och Amnesty har bett den sydafrikanska regeringen att överge projektet då det begränsar möjligheterna att bygga upp landet. De har protesterat mot att det sydafrikanska parlamentet inte har insyn i frågan och inte känner till innehållet i offerterna.

I Sydafrika lever över hälften av befolkningen i fattigdom. Åtta miljoner människor bor i skåkstäder. Flera miljoner människor saknar tillgång till rent vatten. Hälften av befolkningen kan inte läsa och skriva.

Den svenska regeringen föreslår en politik som syftar till att "utveckla ett närmare och mer jämbördigt samarbete/partnerskap mellan Sverige och Afrika". Regeringen föreslår en politik som bl.a syftar till att stödja afrikanskt ledda förändringsprocesser mot fördjupad demokrati och uthållig tillväxt, med särskild inriktning på fattiga människors situation. Vi frågar oss hur regeringens stödjande av vapenexport till Sydafrika passar in i denna politik. Exporten kommer först och främst att gynna en mindre sektor av det sydafrikanska samhället, nämligen de välutbildade med högt betalda jobb.

Vi har gjort ett motsvarande undersökande arbete på andra länder i Syd. Vi behöver hjälp av fler i detta arbete och hoppas att det finns människor även inom SUK som vill engagera sig. Den som är intresserad kan gärna vända sig till vår projektsekreterare för vapenhandelsfrågor Bjarte Björsvik, på tel 08-453 68 46, e-post b.bjorsvik@ekuc.se.

Peter Brune,

fd ordförande i SUK, nu generalsekreterare i Kristna Fredsrörelsen

Hjälp till!!

Om du är intresserad av Sydafrika finns det projekt som du kan engagera dig i.

Under sommaren 1999 kommer de sydafrikaner som tog emot några SUK:are förra sommaren, att komma på återbesök här i Sverige. Om du vill hjälpa till med mottagandet kan du kontakta Alice Nassar, tel. 018-37 74 39, m95@student.tdb.uu.se

De 7 SUK:are som i somras besökte det kontrast fyllda Sydafrika jobbar nu för att Sydafrikanerna ska få en lika fantastisk upplevelse när de kommer till Sverige den här sommaren. På bilden: Josefin, Kaya, Bernadette, Elias, Sydafrikan, Josef, Anna och Alice.

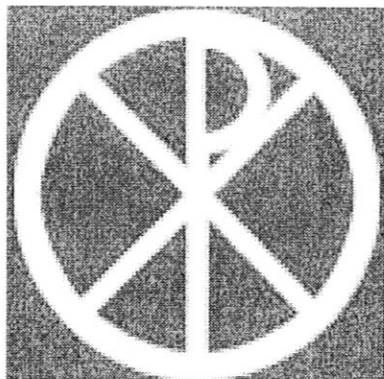
Är du mellan 18 och 26, intresserad av utvecklingsarbete, villig att bo 4 veckor hos en afrikansk familj, att ta emot en afrikan under 4 veckor i ditt hem och att informera om dina erfarenheter från utbytet när du kommer tillbaka till Sverige?

Någon gång under nästa år kan nästa ungdomsutbyte äga rum med Sydafrika. Är du intresserad av att delta i det utbytet kontakta sydafrikanen Piter van Gylswyk på Caritas. Tel: 08 55602000.

"Det kunde inte vara en tillfällighet och det bekräftades då jag hörde dem sjunga i mässan. Nu i skrivandes stund så ryser jag

av blotta minnet. Jag ryser av värme och av saknad. Saknaden efter deras Sydafrikanska sånger, sjungna på Zulu. Med starka röster, formade till mjuka övergångar, som en vind-surlingsvåg."

Följ oss!

I början av detta decennium såg fredsarbetet ut att gå riktigt bra...nu har vi åter krig och oroligheter lite varstans, Östtimor, Balkan etc. För oss kristna borde det vara en självklarhet att engagera oss. Ibland behövs det en liten påminnelse.

Peter Brune var förut SUC:s ordförande. Han slutade inte engagera sig bara för att han blev äldre; idag är han generalsekreterare på Kristna Freds.

Kristna Fredsrörelsen är Sveriges största ekumeniska medlemsorganisation, med drygt tretusen enskilda medlemmar. Inom Kristna Freds finns tio lokalgrupper, drygt tvåhundra sk Församlingar För Fred och ett femtontal utskott och arbetsgrupper. I år firar vi rörelsens 80-årsjubileum. Svenska Världsfredsmissionen, som det hette då, bildades år 1919 i Ljusdal och där kommer vi att fira jubiléet den 24-26 september 1999, i samband med vårt årsmöte. I ett perspektiv över 80 år, är vi nu i ett läge som kan fylla oss med både hopp och förtvivlan. Jag vill här berätta lite för SUC:s läsare om hur man kan stödja vårt arbete och vill nämna några positiva utmaningar inför det kommande året:

Dags för fred

Den 11-15 maj i år firades 100-årsminnet av fredskonferensen i Haag år 1899. Nu, ett sekel senare, står mer än 1.400 organisationer bakom den s k Haag-appellen för fred med krav att avskaffa kriget.

Cirka 100 personer har åkt med vår gruppresa till Haag och förhoppningsvis kommer vi att kunna göra ett bra uppföljningsarbete med fredsrörelsens svar på Agenda 21-arbetet, den s k Haag-agendan.

Den internationella kampanjen mot s k lätta vapens spridning kommer att lanseras vid en konferens i Haag som följer uppföljning av minkampanjen. I Sverige kommer Kristna Freds att samordna kampanjen.

Väldsfritt decennium

Den 10 november 1998 beslöt FN:s generalförsamling att utlysa perioden 2001-2010 till ett decennium för en freds- och ickevålds-

kultur. Sedan tidigare finns beslutat att år 2000 ska vara FN:s fredsår. Vi på Kristna Freds tar beslutet som en viktig uppmaning att göra en bra satsning på att göra ickevåldets möjligheter mer kända i vårt land och i världen. Vi drar nu igång en nationell kampanj för att visa ickevåldets möjligheter.

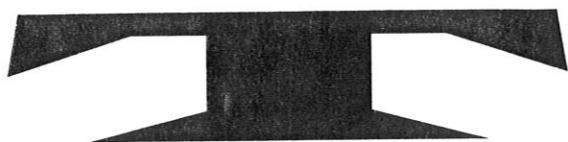
"Fredstjänst"

Tidigare hette det att man gjorde militärtjänst. Vi tror på och vill främja freden. I konfliktområden i världen efterfrågas alltmer det stöd som frivilligorganisationerna kan ge för att förebygga våldsamma konflikter. Vi undersöker för närvarande vilka möjligheter det finns för civil internationell närvaro i Balkan, Västsahara, Östtimor och södra Mexiko (Chiapas) och hoppas att under året kunna komma igång med ett nytt projekt.

Som medlem i Svenska Freds kan man välja aktivitetsnivå, men varje medlem är oerhört viktig. Det mesta arbetet görs av det 70-tal personer som är aktiva i utskott och arbetsgrupper. Ett mycket viktigt fredsarbete görs också i våra lokalgrupper och det ständigt växande antalet Församlingar För Fred. Som medlem får man tidningen Hela Jorden med 6 nummer per år samt fyra nummer av informationsbladet Freds-NYTT. Hör gärna av dig om du tycker att det vi arbetar med låter spännande så kan vi se om det finns något som passar just dig. Fredshälsningar!

Peter Brune
generalsekreterare

Dags för ett nytt livsfarligt

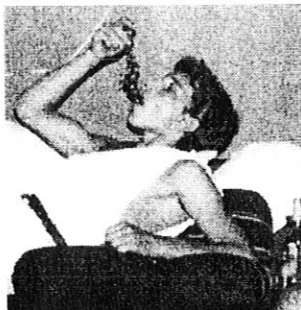
1. Det är pilgrimsresa. Du anländer till startpunkten, och börjar genast:

- Spana in alla tjejer/killar. Det kanske är någon ny här, nån som du inte har hunnit stöta på än.
- Heja på dina gamla kompisar som du inte har träffat på ett par månader.
- Leta reda på en präst. Du har några djupa frågor som inte kan vänta längre.
- Det första du gör är att ta av dig skorna. Du ska gå barfota, hela vägen, över stock och sten. Är man hård så är man.

2. Efter några timmars vandrande blir det förstås: KÄK!

- Du kastar dig över maten, innan någon annan har hunnit reagera. Du har ju inte ätit något sen frukost! Skamsen och vrålhungrig går du snart och sätter dig igen, när en av prästerna har påmint dig om bordsbönen.
- Du väntar in alla andra. Är lite fundersam på var du ska sitta, men hamnar till slut på en stock bredvid några polare. Fötterna värker redan.
- Du börjar fundera på om du kanske ska fasta denna dag. Men när prästen går och tar sig en ordentlig last soppa och mackor, ja då tar du också.
- Efter bönen börjar du lasta upp. Du suckar lite över att det bara finns soppa och mackor, men tar extra av båda för att kompensera bristen på fläskkotlett.

3. Första morgonen. Trögt att stiga upp?

- JÄ! Du var uppe halva natten, *trots* att det var första natten, *trots* att ni har vandrat hela dagen. Har man stött på en *så* söt flicka/pojke, ja då släpper man henne/honom inte i första taget.
- Jodå. Ganska. Fötterna värker, och plåstren är slut. Men vad göra? Man får helt enkelt rycka upp sig.
- Inte det minsta. Du lade dig tidigt på kvällen, nästan direkt efter aftonbönen. Och har varit uppe sen jättetidigt för att be Laudes. Fötterna känns dock en aning...
- Medvetet ligger du och drar dig extra länge, så att alla andra har hunnit några kilometer när du vaknar. Du springer ifatt dem.

S

T

Har du en kallelse? Ska du bli munk, nunna eller präst? Testa dig själv!

4. Ledarna och prästen har bestämt sig för att börja dagen med en mässa, *innan* frukost (annars måste man ju bryta mitt i aktiviteterna, och efter frukost, ja då är ju fastan bruten...). Vad tycks?

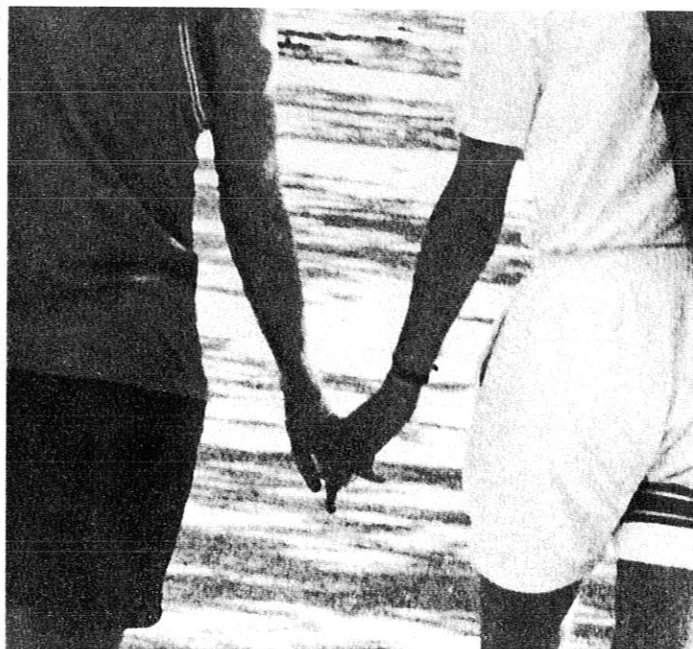
- a) Med grus i ögonen och en halvslumrande pose försöker du hänga med i mässan. Somnar till lite grann under predikan.
- b) Jobbigt. Magen skriker, och när hostian och vinet dimper ner, ja då känner du verkligen hur tomt det är. Men det är skönt att börja dagen med bön och samvets-rannsakan.
- c) Vilken fantastisk vandring! Mässa direkt på morgonen! Du hoppas att det blir likadant nästa dag.
- d) Mässa... Den missade du, på grund av din långa morgonsömn. Men du tror att herren finns i självplågan, så du oroar dig inte över det.

6. Ni är framme vid målet. Här blir det temaarbete, i grupper. Temat är något så flummigt som "Får man ta med sig hunden till himlen?" Nu ska ni alltså dramatisera detta...

- a) Det verkar rätt häftigt. Speciellt med tanke på att du har hamnat i samma grupp som han/hon.
- b) Teater... Nej, det är inte din starka sida. Men man får väl hänga på ändå. De andra kan säkert hitta på nåt bra. Du hoppas att du inte får någon större roll...
- c) Efter ett hårt övertalningsarbete förmår du dina vänner i din grupp att gå med på en *seriös* pjäs. Helst vill du hålla ett par fina monologer om Guds allsmäktighet också, men det går de inte med på. Inte ett öga är torrt efter pjäsen.
- d) Teater? Nej, du. Du drar dig undan och letar reda på lite taggiga kvistar som du kan späka din kropp med inför alla andra lite senare.

5. Du upptäcker att en av tjejerna/killarna är lite extra "intresserad" av dig.

- a) Wow! Och hon/han som du har varit ute efter hela tiden! Perfekt. Lite synd bara att ni bor så långt ifrån varandra... Sverige är ett avlångt land.
- b) Ojsan... Tja, han/hon verkar ju ganska trevlig... Du börjar få upp ögonen för denna person, som du knappt har lagt märke till innan.
- c) Hmm... Vad gör man nu då? Du börjar bestämt, men artigt, hålla dig lite ifrån denna person. Du är inte beredd på ett förhållande riktigt just nu.
- d) Du ignorerar fullkomligt personen i fråga. Sânt tja!s har inte du tid med.

7. Sista kvällen. Prästen informerar vid kvällsbönen om att de som vill kan stanna kvar efteråt, han ska leda rosenkransbön för de ofödda barnen.

- a) Du stannar kvar efteråt, och känner en väldigt härlig stämning krypa sig på dig. Kanske kan det delvis bero på att du sitter mycket nära han/hon...
- b) Du är inte så förtjust i denna form av bön, utan föredrar den inre bönen, "från hjärtat", och går därifrån.
- c) Du försjunker under rosenkransen i en mycket djup sinnesstämning. Efteråt går du upp till ditt rum och läser i bibeln istället för att sitta och svamla med de andra halva natten.
- d) Gråtande sitter du och ber bönerna, med så mycket inlevelse att du nästan överröstar alla andra.

Flest C:

Dina favoritläger har teman i stil med "Ordens-livet" eller "Att vara munk/nunna."

Du *verkar* vara som gjord för just det. Men har du tänkt efter lite djupare? Det är ingen dans på rosor att vara t.ex. präst. Nåväl, är du säker på vad du (eller kanske snarare Gud) vill, så finns det en hel uppsjö av ordnar som väntar på nya noviser.

Flest D:

Du är sjuk i huvet! Totalt sinnesrubbad faktiskt! Du är inte kallad till ordenslivet, och inte så mycket annat heller. *Lyssna* till din inre röst. Den helige ande viskar även inom dig, om du bara försöker lyssna.

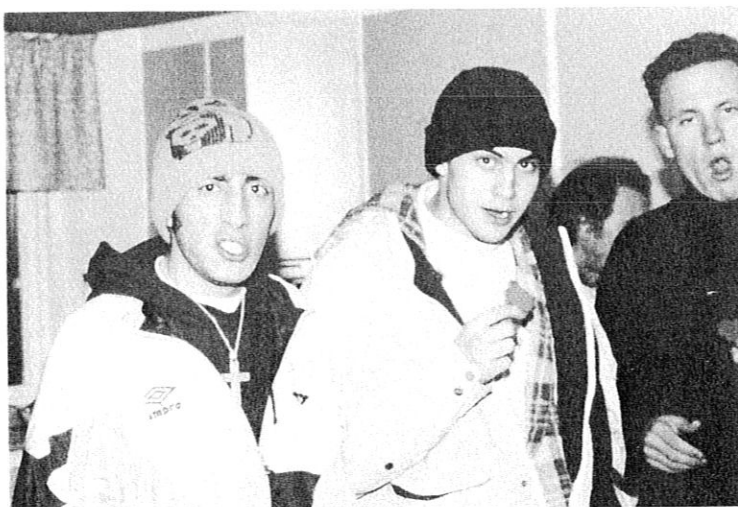

Foto: Mattias Andersson

Okej, summera nu dina "poäng"! Läs sedan din profil nedan:

Flest A:

Ordenslivet kanske inte riktigt är din grej... Du längtar efter det verkligt fysiska moder/fader skapet. Men se upp! Rätt vad det är så står du där med en gammal bock/käring och tio ungar. Lyssna noga till din inre röst, en gång till. Kanske är det ditt fysiska begär som lurar dig?

Flest B:

Vilken velig och tråkig typ du är! Risken är, enligt ett flertal belgiska test, ca 70% att du ska bli en helt vanlig medel-svensson, och ca 40% att du ska leva livet igenom som singel, men heller inte i ordenslivet. Ta dig i kragen och bestäm dig!

Fader Tobias besvarar alla frågor

1. Hur gör man när man blir kär och inte vet vilken kallelse man har?

För att besvara denna fråga skulle jag vilja börja med att tala om begreppet "att vara tillsammans". När jag gick i mellanstadiet på 70-talets mitt frågade man chans på varandra. Då tycktes det ungefär betyda att på nästa klassfest så skulle i första hand vi två dansa med varandra. Ett allmänt uttryck för att man tyckte att den andre vara söt, rolig, trevlig eller så. På högstadiet började vi "gå ut" med den ena efter den andra. Ett trevligt sätt att få vara spännande nära de flickor som man trodde sig tycka om, och man lärde sig snart att förstå att med en del fungerade man själv inte alls

emedan det med andra var jättejättevligt. För min del blev det sedan inte aktuellt att gå så mycket längre, då jag började på seminariet, men nästa steg var helt klart att ha en flickvän. En del av mina jämnåriga hade en och samma flickvän i många år, några bytte vän, några gifte sig. Idag frågar man visst chans på varandra redan på dagis och när man då går i skolan blir man "tillsammans" med en annan och då i meningen att inte "gå ut" med någon annan (tills man gör slut). Det blir ett sorts "skenäktenskap" som jag inte tror är så bra. Ju längre man är involverad i ett sådant intimt förhållande desto större chans att man inte klarar av de frestelser till delad sex som hela tiden finns med. Svaret på din fråga är alltså delvis avhängig av hur gammal du är. Ju yngre man är och ju mindre

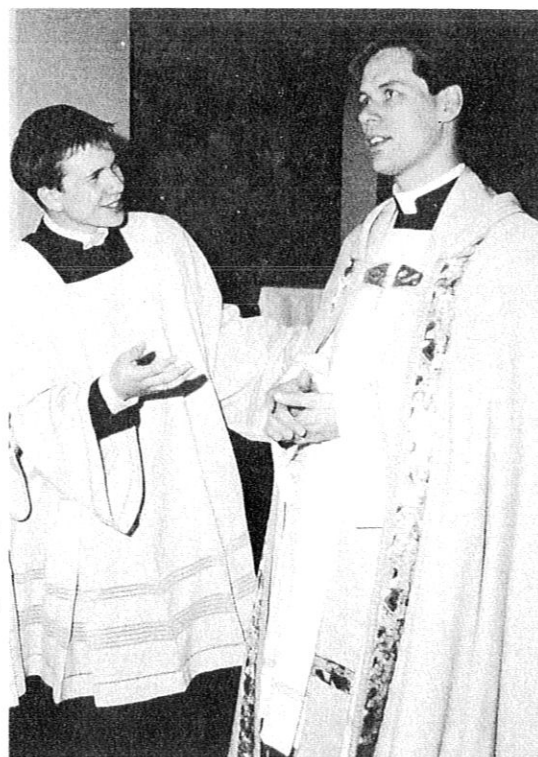
personlig mognad man har desto mindre skall man låta det faktum att man blir kär i en person bli av avgörande betydelse för mogna beslut som involverar resten av livet. I högstadiet och gymnasiet torde det vara bäst att umgås mycket i grupp med jämnåriga flickor och pojkar och inte binda sig i något förhållande. När man så börjar komma upp i 20-års åldern och däröver samt dessutom är en ganska mogen, ansvarstagande person blir det

individuella förhållandet viktigare och din fråga finner sin aktualitet. Då skall man minnas att vara kär i viss mån är att likna vid att vara sinnesförvirrad. Så mycket av okontrollerbara känslor, omedvetna psykiska förhållanden

samverkar till att få den som är kär i ett tillstånd då hon eller han inte tycks vara kapabel att göra ett självständigt beslut att det vore förödande att låta detta vara vägledande. Att vara kär behöver inte ha någonting med en kallelse till äktenskapet att göra och skall därför inte ligga till grund för ett beslut. Så om du blir kär och inte vet din kallelse skall du fortsätta att söka din kallelse med hjälp av bönen, den regelbundna bikten (ungefär en gång per månad) och samtal med en präst som du litar på.

2. Hur kan man lita på kyrkan när hon har förespråkat korståg?

Kyrkan undervisar med olika grader av "intensitet". Ju mer något Kyrkan lär är förbundet med viktiga trossatser och därmed också har stöd både i Bibeln och den levande tolkningstraditionen, desto mer kan vi lita på det. Om ett koncilium lär ut en trossats tillsammans med påven så är det ofelbart sant; om påven lär ut en trossats och uttryckligen säger att han gör anspråk på sin auktoritet som påve, så är det ofelbart sant. Om alla biskopar i hela världen i alla tider lär ut samma sak, så är det ofelbart sant. Korstågen uppmuntrades visserligen av kyrkans dåvarande företrädare men man lärde aldrig ut en trossats som sade att de är bra och senare tidens biskopar har tagit avstånd från detta. Därav lär vi oss dels att lita på kyrkan i frågor om tro och moral, men också att alltid använda vårt eget intellekt för att avgöra vilken intensitet en lärosats äger och därigenom ge vårt intellektuella bifall i tron med proportionell säkerhet.

Tobias tackar alla de engagerade och hängivna ungdomar som skrivit frågor till SUCK.

Påven är katolik. Påven läser SUCK! Är du katolik?

